

Закохана у життя і творчість

Саме так можна сказати про лікаря-лаборанта клінічно-діагностичної лабораторії КП «Зірненська лікарня «Хоспіс» В. П. ДОБРОВОЛЬСЬКУ, яка віддала майже двадцять п'ять років своєї невтомної праці в цьому дружньому колективі медиків-однодумців, очолюваних високопрофесійним лікарем-фтизіатром, досвідченим організатором медичного і господарського процесу головним лікарем О. Я. КУЧЕР.

Вже з перших місяців роботи в тодішній тублікарні Валентина Петрівна, недавня випускниця Костопільського медичного коледжу, зарекомендувала себе якнайкраще. Вона наполегливо застосовувала набуті теоретичні знання у практичній роботі, з увагою ставилася до хворих, тобто сповна виконувала свої нелегкі медсестринські обов'язки, а ще виявляла неабияку громадську активність. Зокрема, стала учасницею лікарняного аматорського народного ансамблю «Зорина», разом з іншими колегами працювала над вирішенням різних господарських справ. Тож цілком логічно, що згодом енергійну і працювиту В. П. Добровольську призначили старшою сестрою тублікарні, на цій посаді вона успішно трудилася тринадцять років. Вже два десятиліття вона очолює первинну профспілкову організацію медзакладу. І тут досягла помітних успіхів. У свій час активістка стала переможницею обласного конкурсу «Жінка-лідер первинної профспілкової організації», а згодом посіла третє місце в аналогічному республіканському змаганні.

Слід зазначити, що за багаторічну плідну працю і громадську активність Валентину Петрівну відзначено багатьма Почесними грамотами обласної адміністрації, обласного управління охорони здоров'я, райради та райдержадміністрації.

Хорошою і визначальною рисою її характеру є наполегливість у досягненні мети та постійне бажання професійно самовдосконалюватися. Саме це, попри її велику зайнятість на роботі, сімейні та побутові клопоти, привело невтомну жінку у Рівненський медичний коледж, де вона вчилася на вечірньому відділенні і здобула диплом медичної сестри-бакалавра, а згодом заочно закінчила біологічний факультет РДГУ. Після цього вісім місяців стаціонарно проходила спеціалізацію у Львівському медичному університеті ім. Д. Галицького, де отримала офіційний документ лікаря-лаборанта. Так, В. П. Добровольська здійснила свою давню мрію стати справжнім лікарем.

З приємністю розповім про ще одну цікаву грань її таланту – це давнє захоплення вишиванням. Про її творчий потенціал і оригінальні авторські роботи вже давно добре знають в трудовому колективі, рідному селі, Березному та деяких інших населених пунктах нашого району.

– Де ви навчилися такому неповторному промислу і такому філігранному виконанню? – цікавлюся у майстрині.

– Напевно, любов до вишивання мені передала на генетичному рівні мама Євгенія Степанівна. Адже, скільки її пам'ятаю, вона постійно займалася цим народним мистецтвом. А я вже з дитинства допомагала їй вишивати штори, рушники, подушки, сюжетні картини. Мати була простою колгоспницею, тож після важкої щоденної праці вечорами та ночами творила на полотні дивні візерунки, виготовляла вишивані вироби на замовлення односельчан. Цим хоч трохи матеріально підтримувала свою сім'ю.

Щодо себе самої, то Валентина Петрівна зауважила, що вона серйозно і по-справжньому почала займатися вишиванням останні десять років. З-під її вмілих рук і творчої уяви виходять оригінальні жіночі сукні та блузки, чоловічі та дитячі сорочки, неповторної краси рушники, які, зокрема, виставлені на видному місці в окремих школах району. Я декілька разів бачив вишивані вироби цієї

справді народної мисткині. І вони мене вразили довершеністю візерунків, оригінальністю виконання, якимись дивними світлими барвами, які освячують душу кожного, хто споглядає їх, оптимізмом і незабгненною благодаттю.

Талановита вишивальниця успішно поспробувала себе у роботі з бісером. Вона вже створила з цього досить незвичного матеріалу вісім ікон.

– Що вас, Валентино Петрівно, надихає на створення робіт на духовну тематику? – запитую у співрозмовниці.

– Я завжди сідаю за роботу над ними в гарному настрої, з чистими і світлими помислами. Так, весільні рушники починаю творити лише у чистий четвер, перед цим обов'язково промовляю молитву «Отче наш». Вишиваю їх лише однією і тією ж голкою. І у цей час подумки бажаю молодятм щасливої долі, міцної сім'ї, миру, любові та злагоди.

Одяг, вишитий руками В. П. Добровольської, задоволено носять практично усі члени її сім'ї, а також з приємністю вдягають його у святкові дні та на різні урочистості деякої березнівської жінки-модниці. І це по-справжньому тішить майстриню.

Багато корисних і потрібних справ встигає зробити протягом доби ця енергійна та невтомна жінка-трудівниця. Вона успішно виконує професійні та громадські обов'язки, а у післяробочий час на неї чекають домашні турботи. Адже біля оселі ще треба доглядати двадцять соток городніх культур, одночасно сім'я вирощує в полі на п'ятнадцятьох сотках картоплю. Словом, є до чого докласти працювиту руку.

– А коли ж ви встигаєте займатися вишиванням? – мимоволі вирвалося моє чергове запитання.

– Для цього ще залишаються вечори та ночі, – відповідає, приємно посміхаючись, жінка. – Буває так, захоплює улюбленим заняттям, що просиджую за ним до 3-4 годин ночі. І, як правило, не відчуваю великої втоми, бо вишивання мені дарує душевну насолоду, у цей час я відгороджуюся від усіх мирських турбот і проблем, а лише поринаю у світ краси і творчості.

– Валентино Петрівно, як ставляться до вашого захоплення члени сім'ї і хто дає першу оцінку вашим вишиванкам?

– Мій чоловік Олександр Миколайович, доньки Євгенія і Тетяна всіляко підтримують мене в цьому. Вони мої шанувальники та критики. Інколи роблять зауваження щодо того чи іншого художнього виробу. Я це сприймаю, як належить, адже знаю, що мої близькі бажають мені лишень хорошого.

Рідні, друзі та знайомі В. П. Добровольської знають, що її світла і лірична душа бажає у всьому гармонії та краси. Тому хвилини натхнення і спокою їй приносить час, коли вона доглядає за чудовими трояндами та іншими квітами, які бережливо доглядає на своїх домашніх клумбах, а потім у час дозвілля милується довершеністю і неповторним розмаєм кольорів цього дива природи.

Кожен суцільний день дарує Валентині Петрівні свої неповторні радощі, перемоги, надію, віру та любов до цього, хай непростого світу. Бо вона впевнено йде дорогами, закохана у життя і творчість.

Павло РАЧОК.